
Μέσα από τα μάτια σου
ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΡΑΚΑ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Μέσα από τα μάτια σου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Τράκα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Δήμητρα Τράκα
Copyright © 2017 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-10-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΡΑΚΑ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Εκδόσεις Έξη

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Αφιερωμένο
σε δυο γονείς που μόνο αγάπη ξέρουν να δίνουν.
Στους γονείς μου,
τον Πασχάλη και τη Χρυσάνθη.

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Πρόλογος

Όταν ανακοίνωσα στους δικούς μου ανθρώπους ότι θέλω να γράψω αυτό το βιβλίο, με κοίταξαν παράξενα. Γνωρίζοντας την αγάπη μου για τα ταξίδια και βλέποντας ότι έχω αφιερώσει ένα μεγάλο κομμάτι της συγγραφικής μου πορείας πάνω σ' αυτά, πίστεψαν ότι κάπου εκεί θα στηρίξω και το θέμα αυτού του βιβλίου. Αυτή τη φορά τους διέψευσα!

Τα κίνητρα για να ξεκινήσω να γράφω το συγκεκριμένο βιβλίο ήταν δύο και δεν μετανιώνω ούτε στιγμή που το αποφάσισα. Θα καταλάβετε αμέσως, αφού πρώτα σας εξηγήσω τι συνέβη ένα κυριακάτικο πρωινό στην καρδιά του χειμώνα.

Ήταν Δεκέμβρης του 2012 και η τελευταία Κυριακή του χρόνου, που τα μαγαζιά ήταν ανοιχτά από το πρωί. Το έχουμε κάνει παράδοση με την αδερφή μου και κάθε χρόνο τη συγκεκριμένη μέρα πηγαίνουμε για ψώνια στην αγορά. Ξεκινάμε από το πρωί, με τον πρώτο πρωινό μας καφέ στο σπίτι κι έπειτα κατεβαίνουμε στο κέντρο της πόλης για ασταμάτητο πήγαινε-έλα, φορτωμένες με σακούλες από ψώνια, απολαμβάνοντας τις χιλιάδες γιορτινές εικόνες γύρω μας. Εξαντλημένες, όταν τελειώσου-

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

με, απολαμβάνουμε κρασάκι και μεζεδάκια σε κάποιο από τα πολλά ταβερνάκια που είναι κρυμμένα στην κεντρική αγορά και ξεκούραστες πια, κατηφορίζουμε προς την παραλία, προς αναζήτηση του πιο μυρωδάτου καφέ που θα μας αναζωογονήσει.

Έτσι, λοιπόν, κι εκείνο το απόγευμα που πήρε σιγά σιγά να σκοτεινιάζει, καθώς περπατούσαμε προς τις παραλιακές καφετέριες, σταματήσαμε για μια στιγμή μπροστά σε μια βιτρίνα. Φώτα, χρώματα ζωηρά, ψεύτικες χιονονιφάδες ζωγραφισμένες πάνω στο τζάμι, ένας γιγάντιος Άγιος Βασίλης που μας χαιρετούσε από μέσα και ήχοι χριστουγεννιάτικοι από τους μουσικούς του δρόμου, συνέθεταν το μαγικό τοπίο εμπρός μας. Όσο χαζεύαμε και χαιρόμασταν μέσα στη χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα και όσο τραγουδούσαμε, με την άκρη του ματιού μου πρόσεξα ότι κάποιος στεκόταν λίγο παραδίπλα μου και μάλιστα από τις κινήσεις του κατάλαβα ότι ήταν το ίδιο χαρούμενος με εμάς.

Γύρισα και τον κοίταξα κι εκείνος μου χαμογέλασε. Ήταν από τις λίγες στιγμές στη ζωή μου που ένιωσα, μόνο από ένα χαμόγελο, μια ευτυχία να πλημμυρίζει την καρδιά μου! Εκείνο το χαμόγελο δεν θα το ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου! Ο νεαρός που έστεκε και μου χαμογελούσε, αλλά κυρίως μοιραζόταν τη χαρά των Χριστουγέννων μαζί μου, ήταν ένα παιδί με σύνδρομο Down. Είχαμε την ίδια ηλικία περίπου κι εκείνη τη στιγμή, είχαμε την ίδια χαρά. Μέχρι εκείνη την ώρα, κανείς περαστικός δεν έδινε καμία σημασία σε κανέναν, όλοι είχαν κάτι δικό τους να σκε-

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

φτούν. Εκείνη τη στιγμή, όμως, εγώ είχα πάρει ένα πολύτιμο δώρο. Ένα χαμόγελο από κάποιον που δεν με ήξερε, που με συνάντησε τυχαία και μοιράστηκε τη χαρά μου. Τη χαρά να απολαμβάνω τα Χριστούγεννα περπατώντας στους δρόμους της πόλης μου, ανάμεσα σε αγνώστους, που όλοι έχουμε έναν λόγο να γιορτάζουμε αυτές τις μέρες, παρ' όλα τα προβλήματα και τις ιδιαιτερότητές μας!

Χαιρετηθήκαμε με τα μάτια και ο καθένας τράβηξε το δρόμο του. Όταν επιστρέψαμε πια σπίτι, είχε βραδιάσει για τα καλά. Μπήκαμε στο πατρικό μας και αραδιάσαμε τις αμέτρητες σακούλες στο πάτωμα. Διαλέξαμε εκείνες που είχαν μέσα τα καινούργια μας ρούχα, που προορίζονταν για το πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν και κλειστήκαμε σ' ένα δωμάτιο για να τα προβάρουμε. Εμφανιστήκαμε ξανά στο σαλόνι όπου καθόντουσαν οι γονείς μας και περπατούσαμε μιμούμενες διάσημα μοντέλα, γελώντας σαν κοριτσάκια.

Καθώς μας κοίταζαν, ο πατέρας μας έπιασε το χέρι της μητέρας μας και της είπε: «Σούλα, αυτά είναι τα παιδιά μας. Θυμάσαι πότε ήταν και τα δύο μωράκια; Μια σταλίτσα ήταν και τώρα δες, ολόκληρες κοπέλες! Σούλα, δες πόσο μεγάλωσαν κι έφυγαν πια από τα χέρια μας!»

«Έτσι κάνουν τα παιδιά. Εμείς απλώς τα φέραμε στον κόσμο. Για να πετάξουν με τα δικά τους φτερά. Εμείς εδώ θα είμαστε και πάντα θα τα περιμένουμε!» του απάντησε η μητέρα μας.

Όταν γύρισα πολύ αργά το βράδυ στο δικό μου σπίτι, παράτησα τις σακούλες με τα ψώνια στο σαλόνι και κάθισα στον καναπέ. Ήμουν μόνη μου. Τότε μου ήρθε μια

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ιδέα. Αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο για ένα πρόσωπο που την ίδια στιγμή που γεννήθηκε και του χαρίστηκε η ζωή, την ίδια ακριβώς στιγμή στερήθηκε κάτι άλλο. Κάτι πολύτιμο. Αυτό το κάτι όμως που στερήθηκε, το έκανε πιο δυνατό, πιο σίγουρο, πιο ακέραιο από οποιονδήποτε.

Δίπλα του ήθελα να τοποθετήσω ένα πρόσωπο. Στην αρχή σκέφτηκα μια μάνα. Σκέφτηκα τη μάνα, γιατί είναι εκείνη που δεν θα εγκατέλειπε ποτέ το παιδί της, για κανέναν λόγο. Όμως αμέσως μου ήρθε η εικόνα των γονιών μου στο μυαλό. Την ώρα που μας καμάρωναν, το βλέμμα τους ήταν ακριβώς το ίδιο. Η αγάπη τους επίσης. Αν υπήρχε κάποιος τρόπος μέτρησης της αγάπης τους, θα ήταν ακριβώς στο ίδιο επίπεδο!

Θυμήθηκα τότε άπειρα βιβλία που μιλούσαν για τη μάνα. Για τη θέση της στην κοινωνία, δίπλα στον σύζυγο και στα παιδιά. Αναμφισβήτητα, είναι ένας ήρωας που παλεύει είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο με μόνη της έννοια τα παιδιά της. Εκείνος όμως που είναι πραγματικά αδικημένος, είναι ο πατέρας. Σίγουρα, βιολογικά, δεν μπορεί να νιώσει όσα μια μητέρα. Σίγουρα, λόγω των συνθηκών, δεν μπορεί να είναι ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο πλάι στα παιδιά του. Σίγουρα όμως, δεν μπορεί να τ' αγαπάει λιγότερο από τη μητέρα!

Έτσι, αποφάσισα να δώσω την ευκαιρία σ' έναν πατέρα να αποδείξει ότι μπορεί να καταφέρει πολλά και να προσφέρει ακόμα περισσότερα στο παιδί του!

Ανακοίνωσα το ίδιο βράδυ στον σύζυγό μου την ιδέα μου. Έμεινε έκπληκτος. Όταν όμως του εξήγησα την αι-

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

τία αλλά και την αφορμή της απόφασής μου, μου είπε το εξής: «Να ξέρεις ότι αυτό που πας να κάνεις αυτή τη φορά ίσως να είναι επίπονο, γιατί θα πρέπει να έχεις το σθένος να βρεθείς μπροστά σε άγνωστες καταστάσεις. Αν όμως το αποφάσισες, εγώ θα είμαι μαζί σου».

Αυτό το «μαζί σου» περίμενα ν' ακούσω και ήμουν έτοιμη να ξεκινήσω. Από την επόμενη κιόλας μέρα που χτύπησα μια πόρτα, άνοιγαν ξαφνικά εμπρός μου δύο. Οι δύο έγιναν τέσσερις και πολλαπλασιάζονταν συνέχεια. Γνώρισα έναν κόσμο που δεν είχα συναντήσει ποτέ ως τώρα και μάλιστα, αυτή τη στιγμή, μπορώ να πω ότι αυτούς τους ανθρώπους που γνώρισα τους θαυμάζω. Είναι οι ήρωες που ζουν δίπλα μας κι έχουν το θάρρος να κυκλοφορούν με το κεφάλι ψηλά! Στην προσπάθειά μου να συγκεντρώσω υλικό χρήσιμο για το βιβλίο μου, με βοήθησαν πολλοί άνθρωποι. Με αγκάλιασαν μικρά παιδιά, οικογένειες, σύλλογοι, σύνδεσμοι, αλλά και άνθρωποι με καίριες θέσεις και γνώσεις. Όλα τα ονόματα των ανθρώπων που στάθηκαν πλάι μου αναφέρονται στο τέλος του βιβλίου, όπως και οι ιδιότητές τους, καθώς και οι επαγγελματικές τους θέσεις.

Κλείνοντας, θα ήθελα να σας πω ότι ένα ευχαριστώ είναι πολύ λίγο γι' αυτά που μου έμαθαν αυτοί οι άνθρωποι, για τις αγκαλιές που μου χάρισαν αλλά και για την ευκαιρία που μου έδωσαν να κοιτάξω κι εγώ τον κόσμο τους από τα δικά τους μάτια…

Δήμητρα Τράκα

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Είναι ολόιδια η Ανθή του. Σαν να έβλεπε τώρα εκείνη απέναντί του και όχι την κόρη του. Μοιάζουν πράγματι τόσο πολύ; Μήπως ήθελε εκείνος να μοιάζουν; Πόσα ακόμη παιχνίδια θα παίξει το μυαλό του; Η Ανθή και η Ελπίδα στο ίδιο πρόσωπο, στην ίδια ηλικία, στην ίδια κατάσταση. Μόλις λίγων ωρών μητέρα. Μητέρα! Τη λέξη αυτή δεν την άκουσε ποτέ από τα χείλη της Ελπίδας. Η Ανθή του, όμως, την είχε προφέρει πολλές φορές κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της. Την πρόφερε, δεν τη βίωσε. Δεν πρόλαβε…

Έτσι όπως την κοίταζε, το μόνο που ένιωθε να τον πλημμυρίζει ήταν ένα δυνατό συναίσθημα χαράς. Επί εικοσιοκτώ χρόνια, το άγγιγμα και το φιλί στο μέτωπό της ήταν η καλνύχτα του. Λίγοι μήνες είναι που ζει μακριά του και δεν το έχει συνηθίσει ακόμα. Δεν συνήθισε ότι το κοριτσάκι του μεγάλωσε, έγινε γυναίκα και σήμερα, μόλις πριν λίγες ώρες, έφερε στον κόσμο το δικό της παιδί. Την εγγονή του, την Ανθούλα του. Ναι, την Ανθούλα του. Η Ελπίδα, μόλις έμαθε ότι το μωρό που κυοφορούσε ήταν κοριτσάκι, είχε ζητήσει από τον Θάνο, τον σύζυγό της, όταν θα γεννηθεί, να τη βαφτίσουν Ανθή. Να της

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

δώσουν το όνομα της μητέρας της, την οποία δεν γνώρισε ποτέ. Ο Θάνος όχι μόνο δεν της έφερε αντίρρηση, αλλά φρόντισε να το αναγγείλει πρώτος στον πεθερό του, τον Γιώργο, λέγοντάς του μάλιστα με περηφάνια εκτός από το φύλο του μωρού και το όνομα που η γυναίκα του είχε επιλέξει.

Ο Γιώργος, καθισμένος στην πολυθρόνα του, διάβαζε ένα βιβλίο και είχε απορροφηθεί. Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και τα δυο παιδιά όρμησαν στο σαλόνι πιασμένα χέρι-χέρι και τον αγκάλιασαν. Στην αρχή τρόμαξε και τους κοίταζε απορημένος, γιατί νωρίτερα του είχε τηλεφωνήσει η Ελπίδα και του είχε πει ότι θα πήγαιναν στον γιατρό για τις προγραμματισμένες εξετάσεις της εγκυμοσύνης της. Τα πρόσωπά τους, όμως, έλαμπαν και τίποτα δεν προμήνυε κάτι κακό. Έμεινε, λοιπόν, να περιμένει τα χαρμόσυνα νέα που είχαν να του αναγγείλουν.

Ο Θάνος πήρε ύφος σοβαρό και καθάρισε με έναν επιτηδευμένο τρόπο τη φωνή του, ενώ η Ελπίδα είχε βολευτεί στην αγκαλιά του μπαμπά της και περίμενε να ακούσει τον άντρα της, χαμογελώντας.

«Αξιότιμε, κύριε πατέρα μας, είμαστε στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσουμε ότι σε πέντε περίπου μήνες, τώρα λίγο πάνω, λίγο κάτω, θα δούμε, θα έχετε την τιμή να κρατάτε στα χέρια σας τη μονάκριβή μου κόρη κι εγγονή σας, Ανθή!»

Ο Γιώργος έμεινε να τον κοιτάζει άναυδος. Έσφιξε τρυφερά την Ελπίδα του στην αγκαλιά του και με το ένα χέρι του ακούμπησε την κοιλιά της. Έπειτα, άπλωσε και

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

το άλλο και προσκάλεσε και τον Θάνο στην αγκαλιά του. Όλος του ο κόσμος ήταν τώρα εκεί. Μέσα του. Τους είχε κλείσει μέσα στα χέρια του και δεν ήθελε να τους αφήσει. Μόνο όταν η Ελπίδα πλησίασε το χέρι της στο πρόσωπό του και άγγιξε τα δάκρυά του, κατάλαβε ότι είχε χαθεί στο άκουσμα της ευχάριστης είδησης και πως το μόνο που ήταν ικανός να δει τότε ήταν το πρόσωπο της Ανθής του, που τους χαμογελούσε από την απέναντι φωτογραφία στο τραπεζάκι του σαλονιού.

Πάλι αυτή την εικόνα της Ανθής είχε τώρα μπροστά του. Το γαλήνεμένο πρόσωπο της Ελπίδας του χάριζε στο χώρο μια ηρεμία κι έλουζε ταυτόχρονα με φως κάθε τι γύρω του. Είχε ακουμπήσει κι αυτός το σώμα του όσο πιο ήσυχα μπορούσε στην πολυθρόνα απέναντι από το κρεβάτι της για να μην την ενοχλήσει και για να την προσέχει μην τυχόν ξυπνήσει και χρειαστεί οτιδήποτε. Φρόντισε να στείλει τον Θάνο να ξεκουραστεί για λίγο στο σπίτι κι έμεινε μόνος του εκεί, σαν φύλακας που προστατεύει έναν πολύτιμο θησαυρό. Τον δικό του θησαυρό. Την κόρη του.

Κάρφωσε το βλέμμα του στα κλειστά της μάτια και θυμήθηκε την πρώτη φορά που τα είδε, πάλι κλειστά, μέσα από το τζάμι που τον χώριζε από εκείνη στο θάλαμο νεογνών, όταν γεννήθηκε. Εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό, που είχε ευχηθεί κάποια στιγμή να μην είχε ξημερώσει ποτέ. Μόλις την αντίκρισε, όμως, κατάλαβε πως ο Θεός τού είχε κάνει το πιο ακριβό δώρο. Ένα πλασματάκι μερικών εκατοστών, που σήμερα, αντίκρυ του, ήταν μια γυ-

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

ναίκα περίπου στο ύψος του, με χαρακτηριστικά σχεδόν ίδια με της μητέρας της, η οποία ένιωσε το θαύμα της μητρότητας. Και μαζί της το βίωνε τώρα κι αυτός.

Δεν είχε ποτέ την πολυτέλεια του χρόνου όλα αυτά τα χρόνια να σκεφτεί πώς πέρασε ο καιρός κι έφτασε τώρα στα εξήντα του χρόνια να ταξιδεύει σε βάθος χρόνου και ν' αναπολεί τα ευχάριστα και τα δυσάρεστα, τα εύκολα και τα δύσκολα, τα χαρούμενα και τα θλιβερά. Αλήθεια, ποια να ήταν άραγε τα περισσότερα; Αυτά τα τελευταία είκοσι οκτώ χρόνια της ζωής του προς τα πού έγερνε η ζυγαριά; Πόσες ήταν οι φορές που χαμογέλασε; Το μόνο που θυμόταν ήταν ένας διαρκής αγώνας. Όχι επιβίωσης. Από παιδί ήξερε να επιβιώνει μόνος του, ειδικά από όταν έχασε τους δικούς του, και τα είχε καταφέρει πολύ καλά ως τώρα. Ήταν ένας παράξενος αγώνας ανάστασης. Έπρεπε μόνος του ν' αναστήσει αυτό το παιδί, να το μεγαλώσει, να το καθοδηγεί και να το προστατεύει διαρκώς. Δεν την είχε αφήσει ούτε λεπτό από τα μάτια του. Ναι, από τα μάτια του!

Πίσω από το κρύο τζάμι στο θάλαμο νεογνών, ένα τόσο δα πλασματάκι, ένα κομμάτι από εκείνον και την Ανθή του, με ένα πρόσωπο καθαρό και ήρεμο, κοιμόταν με τα χεράκια του μαζεμένα σε εμβρυακή στάση. Μια νοσοκόμα τον είχε οδηγήσει εκεί, αφού πριν είχε προλάβει να τον συγχαρεί για τη γέννηση της κόρης του. Μετά, τίποτα. Σιωπή. Έμεινε μόνος του να κοιτάζει, μέχρι τη στιγμή που μια αντρική φωνή τον επανέφερε στην

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

πραγματικότητα από τα πελάγη ευτυχίας που έπλεε.

«Κύριε Παπαδόπουλε, να σας ζήσει η κορούλα σας», του είπε και προσπάθησε επιμελώς να κρύψει την ταραχή του, καθώς του ευχόταν.

«Σας ευχαριστώ πολύ», απάντησε ο Γιώργος και γύρισε προς το μέρος του γιατρού.

«Μπορείτε να έρθετε λίγο στο γραφείο μου;» τον προέτρεψε.

«Θέλω να δω πρώτα τη γυναίκα μου, αν δεν σας πειράζει, δεν έχω προλάβει ακόμα να τη δω», απάντησε ο Γιώργος.

Ο γιατρός, σαν να μην τον είχε ακούσει, του έκανε νεύμα να τον ακολουθήσει. Ο Γιώργος, χωρίς να φέρει την παραμικρή αντίρρηση, προχώρησε πίσω του γεμάτος απορία. Όταν έφτασαν, κάθισε στην καρέκλα απέναντι από το γραφείο και παρατηρούσε μία τον γιατρό και μία έριχνε κλεφτές ματιές στο χώρο γύρω του, που ήταν διακοσμημένος εκτός από ιατρικά αντικείμενα και με φωτογραφίες από παιδικά προσωπάκια που κρέμονταν στους τοίχους. Όλα φωτεινά και χαρούμενα, μόνο το πρόσωπο του γιατρού ήταν σκοτεινό εκεί μέσα.

«Κύριε Παπαδόπουλε, μια μέρα σαν και αυτή, που μόνο χαρά θα μπορούσε να προσφέρει σ' έναν άνθρωπο σαν κι εσάς που αντικρίζετε για πρώτη φορά το πρόσωπο του παιδιού σας, η μοίρα μού κλήρωσε άσχημο ρόλο!» του είπε.

«Τι θέλετε να πείτε, γιατρέ;» ρώτησε γεμάτος απορία ο Γιώργος.

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

«Θέλω να πω ότι αυτό το τόσο ευχάριστο γεγονός που σας συνέβη, δυστυχώς επισκιάζεται από ένα δυσάρεστο. Και σε μένα, όπως προανέφερα, έλαχε να σας το αναγγείλω», του απάντησε ο γιατρός.

Ο Γιώργος εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει.

«Θέλετε να γίνετε λίγο πιο σαφής σας παρακαλώ;»

«Όπως γνωρίζετε και όπως διαπιστώσατε, η σύζυγός σας έφερε στον κόσμο ένα υγιέστατο κοριτσάκι. Όμως…», έκανε μια παύση κι έσκυψε το κεφάλι του, γιατί του ήταν απίστευτα δύσκολο ακόμα και να σκεφτεί όλα όσα είχε να ανακοινώσει στον νέο πατέρα.

«Όμως;» ρώτησε ο Γιώργος.

«Όμως, Γιώργο… Συγγνώμη, κύριε Παπαδόπουλε ήθελα να πω…»

«Γιατρέ, τα ονόματα δεν κάνουν τους ανθρώπους, πείτε με Γιώργο αν θέλετε, αλλά συνεχίστε σας παρακαλώ».

«Γιώργο, δεν μου είναι και τόσο εύκολο, αλλά δυστυχώς πρέπει να στο πω. Δηλαδή… Η γυναίκα σου, Γιώργο…»

«Τι, η γυναίκα μου, γιατρέ;»

«Κατά τη διάρκεια του τοκετού, μια ακατάσχετη αιμορραγία που ήταν αδύνατον να ελέγξουμε…», κόμπιασε πάλι και απέφυγε προς στιγμήν το βλέμμα του άντρα που είχε απέναντί του.

«Τι συνέβη, γιατρέ;» ρώτησε ανυπόμονα ο Γιώργος.

«Η Ανθή σου, Γιώργο, δεν άντεξε. Προσπαθήσαμε πολύ, αλλά η αιμορραγία δεν σταματούσε με τίποτε. Και αυτός ήταν ο λόγος που καθυστέρησα τόσες ώρες να βγω

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

και να σου ανακοινώσω τη γέννηση της κόρης σου. Πάλευα να την κρατήσω στη ζωή, αλλά δεν τα κατάφερα. Λυπάμαι!»

Τα μάτια του Γιώργου είχαν ήδη πλημμυρίσει. Τα χαρούμενα προσωπάκια γύρω του σιγά-σιγά έμοιαζαν να βουρκώνουν κι εκείνα μαζί του. Δεν είχε αντιληφθεί τον γιατρό που στεκόταν πλάι του και τον κρατούσε από τον ώμο. Τίποτα δεν έβλεπε πια. Μια φράση θυμόταν κι άκουγε μόνο να επαναλαμβάνεται συνεχώς μέσα στο μυαλό του: «Η Ανθή σου, Γιώργο, δεν άντεξε!» Μια φωνή την έλεγε ξανά και ξανά όλο και πιο δυνατά. Είχε σφηνώσει με πείσμα στο κεφάλι του και δεν σώπαινε! Έσφιξε με δύναμη τ' αυτιά του, αλλά μάταια, η φωνή δεν σιγούσε. Έγινε ολόκληρος ένα κουβάρι στην πολυθρόνα που καθόταν, πιέζοντας όλο και περισσότερο το κεφάλι του, παρακαλώντας να ξυπνήσει από τον εφιάλτη που ζούσε. Ούτε κι αυτό, όμως, ήταν δυνατό. Ο εφιάλτης ήταν εκεί, ρίζωσε για τα καλά μέσα του και αρνούνταν να βγει.

Ο γιατρός απομακρύνθηκε λίγα μέτρα και τον άφησε μόνο του να βιώσει τη δυστυχία του εκείνη τη στιγμή. Ωστόσο, δεν έπαυε να ξεχνά ότι μπορεί μία ζωή να χάθηκε, όσο άδικα και να έγινε αυτό, αλλά και μία ζωή μόλις ξεκίνησε. Και τις δύο αυτές ζωές τις είχε κρατήσει εκείνος στα χέρια του και με τη σειρά του έπρεπε να τις παραδώσει στον Γιώργο, για να θάψει πρώτα τη μία και ν' αναστήσει τη δεύτερη. Αυτή την ειρωνεία της μοίρας δεν την άντεχε ούτε κι ο ίδιος. Κάθισε στην καρέκλα του και

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

όση ώρα παρατηρούσε τον Γιώργο, που από ένας ψηλός, ευθυτενής και με αρχοντικό παράστημα άντρας, είχε μεταμορφωθεί σε ένα τόσο δα κουβάρι, σκεφτόταν τα επόμενα βήματα του Γιώργου και πώς μπορούσε ο ίδιος να τον βοηθήσει.

Μετά από ώρα, ο Γιώργος ανακάθισε στη θέση του και το βλέμμα του έψαξε τον γιατρό. Το κεφάλι του βούιζε και τα μάτια του ήταν τόσο κόκκινα, που νόμιζες ότι τα έπνιξε το αίμα της Ανθής που έτρεχε πριν ώρες ποτάμι. Σηκώθηκε όρθιος ξαφνικά και έγειρε προς το γραφείο ψιθυρίζοντας μόνο μια λέξη:

«Ψέματα!»

Μόνο αυτό. Ο γιατρός σήκωσε το βλέμμα του και με ένα νεύμα του απάντησε:

«Αλήθεια».

Τα αναμμένα φώτα ξαφνικά έσβησαν, ο κόσμος χάθηκε, οι εικόνες μουτζουρώθηκαν και τα πρόσωπα έγιναν τώρα σκυθρωπά. Σκοτάδι και σιωπή.

Ξανακάθισε στη θέση του και το βλέμμα του συνάντησε του γιατρού, ικετεύοντάς τον να του πει ότι όλα είναι ψέματα, ότι η Ανθή του ζει και είναι κάπου εκεί έξω και τον περιμένει να την αγκαλιάσει για να χαρούν μαζί τον ερχομό του νέου μέλους της οικογένειάς τους. Μάταια όμως περίμενε. Καμιά απάντηση, κανένα νεύμα, καμιά κουβέντα δεν ερχόταν να διαψεύσει όσα είχε πριν ακούσει. Το σκοτεινό πρόσωπο του γιατρού δεν είχε αλλάξει όψη. Τα χείλη του είχαν μουδιάσει, όπως και του Γιώργου. Μια κραυγή, όμως, βγήκε τόσο ξαφνικά και με τόσο

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

πόνο, που ήταν αρκετή ν' ανατριχιάσει όλους όσους βρίσκονταν εκείνη την ώρα στον ίδιο όροφο.

«Ανθήηηηηηηηηη!» φώναξε και στάθηκε έπειτα να περιμένει λες απάντηση, μια απάντηση που δεν ήρθε ποτέ!

Πέρασαν αρκετή ώρα σιωπηλοί και οι δύο και ο γιατρός σεβάστηκε τη στιγμή και βγήκε από το γραφείο του αθόρυβα. Ο Γιώργος έμεινε μόνος του και κοιτούσε μόνο προς μία κατεύθυνση. Ένα πρόσωπο χαμογελαστό που κρατούσε στην αγκαλιά του ένα μωρό. Μια γυναίκα, μια μάνα που έσφιγγε στην αγκαλιά της το παιδί της. Το πρόσωπό της άλλαξε κι εμφανίστηκε το πρόσωπο της Ανθής του στη θέση του. Το χαμόγελό της και η γλυκιά φωνή της ηχούσαν τώρα γύρω του.

Η εικόνα της ζωντάνεψε στο μυαλό του και την έβλεπε να στέκει στην εξώπορτα του σπιτιού τους το προηγούμενο πρωινό, την ώρα που εκείνος έφευγε για τη δουλειά. Δεν ήταν κάτι που συνήθιζε να κάνει τα πρωινά η Ανθή, από την ημέρα που έμεινε έγκυος όμως, το έκανε κάθε μέρα. Κάθε πρωί σηκωνόταν και του ετοίμαζε τον πρώτο καφέ της ημέρας του, γιατί, όπως έλεγε, ήθελε να παίρνουν όλοι μαζί πρωινό, σαν οικογένεια. Τους τελευταίους εννέα μήνες το έκανε κάθε μέρα, όπως και το μεσημέρι, που ενώ άλλοτε έτρωγε μόνη της όταν εκείνος αργούσε να γυρίσει, τώρα τον περίμενε όσο κι αν καθυστερούσε. Και πάντα με ένα μεγάλο χαμόγελο. Και τα παράπονά της ακόμα, με ένα χαμόγελο τα εξέφραζε. Μάλωναν κι εκείνη ήταν πάντοτε ήρεμη!

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Τη θαύμαζε γι' αυτό. Θαύμαζε αυτό το μεγάλο χαμόγελο που δεν έσβηνε ποτέ από τα χείλη της. Όπως και χθες το πρωί. Τον αποχαιρέτησε με το πιο γλυκό φιλί της και τον υποδέχτηκε με ένα ακόμη πιο γλυκό. Τον καλησπέρισε με ένα όμοιο και τον ξύπνησε τα ξημερώματα, μόλις ένιωσε ότι έσπασαν τα νερά της, με ένα τρυφερό φιλί και με ένα χαμόγελο στα χείλη.

Ψύχραιμη, σηκώθηκε κι ετοιμάστηκε, όσο εκείνος, ταραγμένος και αγουροξυπνημένος, έψαχνε τα ρούχα του, τη βαλίτσα της και τα κλειδιά του αυτοκινήτου. Ατάραχη η Ανθή, του έδινε οδηγίες για το μαιευτήριο κι εκείνος την άκουγε πιστά, γιατί την εμπιστευόταν πάντα. Μόνο όταν την πήραν με το καροτσάκι για την αίθουσα τοκετού, τη φίλησε πρώτος εκείνος και της επιβεβαίωσε πως θα τους περίμενε και τους δύο εκεί, στο ίδιο σημείο όπου την αποχωριζόταν. Σ' αυτό το ίδιο σημείο στεκόταν, όταν η νοσοκόμα βγήκε από την αίθουσα και του ανήγγειλε τη γέννηση της κόρης του μετά από τουλάχιστον πέντε ώρες. Για πέντε ολόκληρες ώρες έστεκε εκεί και έκανε μόνο βόλτες πέρα-δώθε, περιμένοντας τον γιατρό που θα του έλεγε τα ευχάριστα νέα.

Η νοσοκόμα τον οδήγησε στο θάλαμο νεογνών και μπήκε μόνο εκείνη μέσα για να του δείξει από μακριά την κόρη του και να του τη συστήσει. Μέσα από το κρύο τζάμι που τους χώριζε, είδε την Ελπίδα του για πρώτη φορά. Το επόμενο που θυμάται ήταν η φωνή του γιατρού που τον καλούσε και η είσοδος και των δύο στο μεγάλο γραφείο. Από εκείνη την ώρα και μετά, το μυαλό του εί-

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

χε ένα μεγάλο κενό. Όλες οι επόμενες στιγμές είχαν καλυφθεί από ένα μαύρο πέπλο και δεν ξεχώριζε τίποτα περισσότερο από κάποιες σκιές που κινούνταν γύρω του. Κάτι σαν φαντάσματα, αλλά με ένα μαύρο σεντόνι καλυμμένα.

© Δήμητρα Τράκα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2017

Μέσα από τα μάτια σου

Γεννήθηκα μέσα από το θάνατο, τυφλή, σε έναν κόσμο απάνθρωπο. Στερήθηκα το μητρικό άγγιγμα και το μόνο που γνώρισα από τη μητέρα μου ήταν μια φωτογραφία που δεν είδα ποτέ. Μεγάλωνα μέσα στο σκοτάδι, ανάμεσα σε ανθρώπους που ζούσαν στο φως. Υπήρξαν στιγμές που ένιωσα ανήμπορη. Ήρθα αντιμέτωπη με το μίσος, την περιθωριοποίηση και τον οίκτο. Έχασα τον εαυτό μου και κατηγόρησα όλους εκείνους που με βοήθησαν να περπατήσω στα σκοτάδια μου. Έπρεπε να παλέψω με τα εμπόδια που ορθώνονταν μπροστά μου για να σταθώ στα πόδια μου και να γνωρίσω τι σημαίνει ζωή.

Ώσπου ήρθες εσύ και στάθηκες πλάι μου. Με κράτησες από το χέρι και με έκανες να νιώσω τι θα πει ευτυχία, με βοήθησες να ονειρεύομαι το Αύριο. Και τις στιγμές ακόμα που η χαρά μου έγινε λύπη, ήσουν εκεί για να μου σκουπίσεις τα δάκρυα και να μοιραστείς μαζί μου τις πληγές…

Η συγκλονιστική ιστορία της Ελπίδας, μιας γυναίκας που βίωσε το σκοτάδι στις ψυχές των ανθρώπων. Που δεν μπόρεσε να δει το πρόσωπο εκείνου που αγάπησε… Εκείνου που μέσα από τα δικά του μάτια τής χάρισε τον κόσμο όλο.

ΕΛ0026
ISBN 978-618-5240-10-3
9 786185 240103

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ